

Vatikan odobrava početak kauze za proglašenje svetom Ruth Pakaluk

Štovatelji katoličke obraćenice, bivše ateistkinje, kažu da iako se mnoge njezine aktivnosti mogu činiti običnima - supruga, majka, volonterka - ona ih je živjela na izvanredan način. Ovaj je članak prvi put objavljen u Nacionalnom katoličkom registru 31. listopada 2025.

12.11.2025.

Za djecu u susjedstvu istočno od međudržavne ceste 290 u Worcesteru, Massachusetts, ona je bila mama koja je pekla kolačiće i slatkiše za sve nakon škole i čiji je dom bio početna točka za igre i zabavu.

„Bila je poput 'Block Mame'“, rekao je za Register njezin suprug, Michael Pakaluk, autor i profesor na Busch School of Business na Katoličkom sveučilištu Amerike.

Vatikanskom Dikasteriju za kauze svetaca, život Ruth Pakaluk zaslužuje daljnje istraživanje kako bi se vidjelo treba li je Crkva jednog dana proglasiti svetom.

Aktivistica za život, katolička obraćenica, majka sedmero djece i diplomantica Harvarda umrla je od raka dojke 1998. u 41. godini. Sada, Worcesterska biskupija, gdje je živjela u vrijeme smrti, ima odobrenje vatikanskog dikasterija

svetaca da provede formalnu istragu o njezinom životu, što je sljedeći korak na putu prema mogućoj kanonizaciji.

Kardinal Marcello Semeraro, prefekt dikasterija, u pismu biskupiji od 29. rujna kojim se odobrava istraga, nazvao je Pakaluk "Službenicom Božjom".

Nihil obstat ("ništa ne stoji na putu") dikasterija znači da su pristaše njezinog slučaja utvrdile njezin "ugled svetosti" i "važnost slučaja za Crkvu", kako je navedeno u vatikanskom dokumentu iz 1983.

Normae Servandae In Inquisitionibus Ab Episcopis Faciendis In Causis Sanctorum.

Kanonizacija, u kojoj Crkva svečano izjavljuje da je osoba u raju, vjerojatno je daleko, ako se dogodi, i na kraju bi zahtijevala dva čuda pripisana njezinom zagovoru. Sljedeći korak je da američki biskupi

glasaju o njezinom slučaju. Ako je odobre, može započeti formalna biskupijska istraga.

Od ateistkinje do katolkinje

Ruth Van Kooy rođena je 19. ožujka 1957. u sjevernom New Jerseyju i tamo je odrasla, uglavnom u Norwoodu, blizu granice s New Yorkom. Pola Nizozemka, pola Škotlandanka, kao dijete je pohađala presbiterijansku crkvu.

Išla je u srednju školu Northern Valley Regional High School u Old Tappanu, gdje je, prema web stranici o njezinom životu, bila odlična učenica koja je svirala obou, violinu i bas bubanj. Također je igrala hokej na travi, pjevala u regionalnim zborovima te „producirala, režirala i glumila u brojnim predstavama i mjuziklima“, navodi se na web stranici. Maturirala je 1975.

Bila je ateistica („ili blizu toga“, piše njezin suprug) i oduševljena zagovornica legalnog pobačaja kada je upoznala Michaela Pakaluka, studenta druge godine na Harvardu, tijekom jeseni 1976. Odrastao je u nominalno katoličkom domu, ali se također smatrao nevjernikom.

Unatoč tome, oboje su bili predani traženju istine, što ih je na kraju dovelo do kršćanstva.

Vjenčali su se ljeto nakon treće godine studija u prezbiterijanskoj crkvi. No, do posljednjeg semestra na Harvardu počeli su pohađati misu u katoličkoj crkvi. Ruth je ušla u crkvu na Badnjak 1980., dok se Michael ispovjedio i ponovno postao katolik. Nekoliko godina kasnije, oboje su postali supernumerariji Opusa Dei.

Godine 1982., dok je Michael studirao filozofiju na Harvardu, Ruth - tada mlada majka s bebom sina - pomogla je u osnivanju pro-life grupe na

Harvardu. Pridružila se upravnom odboru udruge Massachusetts Citizens for Life 1984., a na kraju je bila predsjednica od 1987. do 1991.

Štovatelji je pamte kao učinkovitu debatanticu na sveučilišnim kampusima, održavajući ono što je profesor filozofije na Boston Collegeu i katolički apologeta Peter Kreeft, u svom uvodu u knjigu njezinih pisama iz 2011. koju je uredio njezin suprug pod nazivom *Strašna neobičnost Božjeg milosrđa*, nazvao „najuvjerljivijim, neodoljivim i privlačnim pro-life govorima koje sam ikada čuo“.

Tijekom ranih 1990-ih, Ruth je organizirala protivljenje kurikulumu spolnog odgoja Planiranog roditeljstva predloženom za javne škole u Worcesteru, što je pomoglo uvjeriti Školski odbor Worcestera, lokalno izabrani odbor koji nadgleda školski okrug, da odbije kurikulum.

Godine 1993., godinu dana nakon glasovanja odbora, regrutirala je i istomišljenicu majku da se kandidira za školski odbor i vodila njezinu uspješnu kampanju.

Dwight Duncan, obiteljski prijatelj koji je postulator njezina slučaja, odgovoran za provođenje onoga što Vatikan naziva "temeljitim istragama" o njezinom životu, rekao je da se Ruth rijetko isticala.

„Jedna od stvari kod Ruth koja mi se u retrospektivi čini pomnom jest ta da je bila pomalo suzdržana. Nije bila asertivna u osobnim odnosima. Nije bila razmetljiva ili agresivna. Nije bila blještava“, rekao je Duncan. „Ali ako je bila u prvom planu, poput debate ili govora ili nečeg sličnog, bila je snažna, moćna žena.“

Tepisi stari 40 godina

Godine 1988. par i njihovo tada četvero djece preselili su se iz Cambridgea u Worcester, oko 72 kilometra zapadno, gdje je Michael dobio posao predavača na Sveučilištu Clark. Živjeli su „u siromašnom susjedstvu u kući s tepisima starim četrdeset godina i bez tople tekuće vode“, kako Michael opisuje u online vremenskoj crti Ruthinog života.

Max Pakaluk, njezino drugo dijete, sada 42-godišnjak, rekao je za Register da je kuća njegove obitelji bila magnet za djecu u susjedstvu, od kojih su mnoga živjela u domovima samohranih majki, koje su privlačili peciva koja je Ruth pravila i obilno dijelila.

Michael Pakaluk rekao je da je Ruth uznemirila razlika u učenju koja se razvijala između njezine djece, koja

su često čitala, i djece iz susjedstva, koja nisu, pa je od djece koja su posjećivala dom zahtijevala da pročitaju knjigu prije nego što bi mogla izaći van.

Ljeti bi nagurala desetak djece u Oldsmobile karavan za putovanje od manje od milje do Bell Ponda u Worcesteru, gdje bi se djeca igrala, prisjetio se Max.

Grace Cheffers, prijateljica koja je upoznala Ruth na župnom događaju za život početkom 1990-ih, rekla je da je Ruth bila pristupačna i prijateljski nastrojena, ali i kreativna u pronalaženju načina na koje bi se mlade mame i njihove obitelji mogle sastati.

Ruth je organizirala okupljanja majki i djece na groblju Notre Dame u Worcesteru, gdje bi obitelji molile krunicu, a djeca bi trčala okolo dok bi mame šetale i razgovarale.

Cheffers se prisjeća da je prevladavajuća kultura u to vrijeme sugerirala da bi žene trebale raditi i imati karijeru, a ne samo biti domaćice, ali Ruth je odbacila takve ideje.

„Iako je bila vrlo dobro obrazovana i vrlo inteligentna, pronalazila je radost u ostajanju kod kuće i brizi za svoju djecu. I nije se zbog toga ispričavala“, rekla je Cheffers.

Cheffers, koja ima 11 djece, rekla je da je od Ruth naučila savjete za roditeljstvo.

„Nikada je ništa što su njezina djeca učinila nije zgrozilo. Bila je jasna u pogledu ljudskog stanja“, rekla je Cheffers. „Djeca mogu raditi sve i ne pomaže glumiti šok i uzrujanost. To im samo pogoršava stvari.“

Cheffers je rekla da je od Ruth naučila i kako bolje artikulirati zašto je učinila ono što je učinila.

„Bila je duboka misliteljica. Pažljivo je birala riječi. Bila je prirodna učiteljica. Imala je izvrsno obrazovanje i zaista je poznavala svoju vjeru“, rekla je Cheffers.

Jedan primjer: Kad je Cheffers jednom pitala Ruth zašto ide na dnevnu misu, Ruth je odmah ponudila dva razloga: jedan osobni, vezan uz smrt njezina sina Thomasa u kolijevci u studenom 1989., i jedan univerzalni.

„Rekla mi je da je odlazak na misu i primanje svakodnevne pričesti najbliže što je mogla biti Tomi dok je još bila na ovoj zemlji“, rekao je Cheffers.

Drugi razlog: „Rekla je da se dva najvažnija događaja u ljudskoj povijesti - Utjelovljenje i otkupljenje - događaju na svakoj misi. Zašto biste htjeli biti bilo gdje drugdje?“

Ruth je često išla na dnevnu misu u 12:10 sati u katedralu sv. Pavla, nakon čega bi ostala i do sat vremena moleći se, rekao je biskup Richard Reidy, koji sada vodi biskupiju Norwich u Connecticutu, ali je u to vrijeme bio rektor katedrale u Worcesteru i župnik obitelji Pakaluk.

Ruth je služila kao voditeljica vjerskog odgoja za katedralnu župu. Iako je katolički vjerski odgoj u to vrijeme bio poznat po tome što je bio oskudnog sadržaja, Ruth se pobrinula da djeca uče doktrinu i učinila je to zabavnim. Razvila je ono što je nazvala „Kviz igra“, natjecanje za djecu na razini cijele župe koje je na kraju privuklo učenike izvan župe.

„Vodila je dinamičan program, naglašavajući bit vjere i radost življenja iste“, rekao je biskup Reidy.

Vodila je jeftina župna putovanja za do 30 djece u New York City i New

Hampshire, između ostalog, kombinirajući kulturu, planinarenje i religiju.

Max Pakaluk je opisao svoju majku kao „nekoga tko želi nešto raditi“.

„Nije imala puno tolerancije za lijenost. Mislim da nije razumjela lijenost. Svi smo ovdje zbog previše vremena. Toliko je dobrih stvari koje biste mogli raditi. Zašto biste gubili vrijeme?“ rekao je Max. „Uvijek je pokušavala natjerati ljude da nešto rade.“

Nema pritužbi

Rutini štovatelji kažu da iako se mnoge njezine aktivnosti mogu činiti običnima - supruga, majka, volonterka - ona ih je živjela na izvanredan način.

Sveci koji nisu ubijeni zbog vjere kao mučenici su oni koji „daju izvanredno svjedočanstvo o

Kraljevstvu nebeskom... herojskim prakticiranjem vrlina“, prema apostolskoj konstituciji svetog Ivana Pavla II. *Divinus Perfectionis Magister*.

Koje su dakle bile vrline Ruth Pakaluk?

Prijatelji i obitelj opisuju, između ostalog, intenzivan molitveni život, povjerenje u Boga kroz teškoće, interes za dobrobit drugih, zahvalnost i odbijanje žaljenja na svoje probleme.

U listopadu 1991. Ruth je dijagnosticiran rak dojke, koji se na kraju proširio na druge dijelove tijela. Živjela je s njim još oko sedam godina.

Ali njezin sin Max rekao je da se ne sjeća da se život puno promijenio sve dok mu majka nije ostala prikovana za krevet neposredno prije smrti.

„Uglavnom mislim da se trudila ne praviti veliku stvar od toga. Samo se trudila ponašati kao da je sve u redu“, rekao je Max.

Zajedno sa svojom djecom, popela se na Mount Washington, strmi, viši od 1800 metara u Novoj Engleskoj, poznat po naglim promjenama vremena, s metalnom šipkom u nozi.

„Ali gotovo jednako izvanredno, otprilike dva mjeseca prije nego što je umrla, sišla je s Mount Washingtona“, napisao je Michael Pakaluk u poruci. „Popela se autobusom, ali se spustila preko Staze Lavlje glave. Ovo je vrlo neravna i teška staza. Kad sam se popeo prije dvije godine, češao sam se po glavi i pitao se kako je to uopće uspjela.“

Nastavila je s obitelji putovati na Hod za život u Washingtonu, D.C., u siječnju, uključujući i jedan 1998.,

godine kada je umrla, nedugo nakon runde kemoterapije.

Fran Hogan, sada 79-godišnja odvjetnica za komercijalne nekretnine i bivša predsjednica udruge Massachusetts Citizens for Life, hodala je s Ruth tijekom marša te godine. Hogan, koja je nosila tešku torbicu, nije znala za Ruthino iscrpljujuće liječenje.

„Bila mi je preko lijevog ramena. I gorko sam se žalila koliko je ta torba teška“, rekla je Hogan. „Ruth se samo smijala. Nikada se nije žalila. Nikada nije rekla ni riječi.“

„I stigli smo do zgrade Vrhovnog suda i ona se srušila.“

Ruth je hospitalizirana.

Ljudi koji su je poznavali kažu da je Ruth prihvatila svoju patnju bez propitivanja.

„Kad je znala da ima terminalni rak, nevjerojatno je koliko je mirno sve to prihvatila, i pretpostavljam da je to vjera koja stoji iza toga“, rekla je njezina svekrva, Valerie Pakaluk, 92, koja planira služiti kao tajnica-blagajnica neprofitne zaklade koja će voditi Ruthinu kanonizaciju.

„Mislim da nema sumnje da je način na koji se nosila sa svojom bolešću bio izuzetno herojski“, rekao je njezin sin Max.

Njezin stav, rekao je Max, može se sažeti ovako: „Neću davati nikakve znakove da sam bolesna. Neću biti u središtu pozornosti ovdje. Neću ovdje stvarati poteškoće. Najvažnije od svega, neću biti razlog zašto moja djeca nemaju normalan život.“

Nije bila sentimentalna u vezi svog statusa, shvaćajući da će njezinom suprugu sa šestero djece, od kojih je najmlađe imalo 5 godina, uskoro trebati pomoć.

Otprilike mjesec dana prije smrti - 23. rujna 1998. - Ruth je potaknula svog supruga Michaela da se ponovno oženi nakon njezine smrti, pa se čak usredotočila i na vjerojatnog kandidata - „mirno sugerirajući“, kako je to napisao The Catholic Free Press of the Bishop of Worcester u svibnju 2019., da bi studentica Harvarda Catherine Hardy, čiji su roditelji bili obiteljski prijatelji - i čije je srednje ime Ruth - „mogla biti ona koja će odgajati njezinu djecu“.

Evo kako Michael to opisuje:
„Duboko je udahnula i rekla: 'Dugo sam mislila da bi Catherine Hardy bila dobra supruga za tebe, a sada vidim da se preselila u Cambridge.'“

Catherine Pakaluk, kako je sada poznata, udala se za Michaela u kolovozu 1999. Ona je ekonomistica i izvanredna profesorica na Katoličkom sveučilištu Amerike, gdje

je Michael, 67, redoviti profesor političke ekonomije. Catherine i Michael, povremeni suradnik Registera, sada imaju osmero vlastite djece.

Michael i Ruth trenutno imaju 32 unučadi.

Svetica?

Je li Ruth Pakaluk bila svetica?

Pristalice njezina slučaja koje su razgovarale s Registerom oprezno su rekle da je ne žele proglasiti sveticom prije nego što Crkva donese odluku kroz svoj formalni postupak.

Ali daju naznake.

Na bdjenju za njom, njezin suprug uzeo je kutiju molitvenih kartica za Ruth i prislonio ih na njezino tijelo - što bi, u slučaju da bude kanonizirana, molitvene kartice učinilo relikvijama trećeg reda.

„Oduvijek sam imao ovo uvjerenje - čudno je - da će biti kanonizirana svetica“, rekao je za Register Michael Pakaluk, koji je rekao da surađuje s Ruthinim slučajem, ali ga namjerno ne usmjerava. „Očito ne možete pretpostavljati sud Crkve.“

Biskup Reidy također se suzdržao nazvati ju sveticom, a da nije poricao da bi to mogla biti.

„Vrlo sam oduševljen nedavnim koracima koji su poduzeti i vjerujemo u Svetu Majku Crkvu“, rekao je biskup Reidy. „Ali ona je sjajan primjer, netko koga treba pohvaliti.“

„Ako Ruth Pakaluk nije u raju“, rekao je, „pomalo sam obeshrabren izgledima ljudi poput mene.“

Dvadeset sedam godina nakon Ruthine pogrebne mise, koju je biskup Reidy održao pred oko 1000 ljudi, tijekom nedavnog intervjua za

Register izrecitirao je napamet svoj opis tijekom propovijedi: „Dati život i braniti ga. Imati vjeru i širiti je. Biti darovana i slobodno davati te darove.“

Ponovno objavljeno uz dopuštenje.
Pročitajte izvorni članak u Registru:
‘Block Mom’, diplomantica Harvarda,
pro-life aktivistica – i svetica?
Vatikan kaže da se slučaj za Ruth
Pakaluk može pokrenuti naprijed

Matthew MacDonald

National Catholic Register

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/vatikan-odobrava-pocetak-](https://opusdei.org/hr-hr/article/vatikan-odobrava-pocetak-)

kauze-za-proglasenje-svetom-ruth-
pakaluk/ (29.03.2026.)